

Profeten Habakuk.

I Kapitlet.

Juda hemsökes af Kaldeerna.

En profetia, hvilken Habakuk, profeten, såg.

2. Huru länge, Herre, skall jag ropa och du icke höra? Huru länge skall jag klaga inför dig öfver våld och du icke hjälpa?

3. Hvi låter du mig vara vittne till orättfärdighet och ser du själf orättfärdighet, hvi få förödelse och våld ske inför min åsyn, hvaraf split och kif uppkomma?

4. Därföre är lagen kraftlös, och går ej rätten ut till fullo; ty den brottslige snärjer den oskyldige, hvarför ock domen utfaller vrång.

5. Sen efter ibland hedningarne och skåden och häpnen och förvånens! ty en gärning vill jag göra i edra dagar, hvilken I ej skullen tro, om den förtäljdes.

6. Ty si, jag skall uppväcka Kaldeerna, ett argt och hetsigt folk, som skall gå öfver vida jorden för att sätta sig i besittning af boningsorter, som icke äro deras.

7. Det folket är bistert och fruktansvärdt; ifrån det själf utgår dess rätt och dess myndighet.

8. Och dess hästar äro snabbare än leoparder och vildare än aptonens ulfvar, och dess ryttare spränga fram, och dess ryttare komma ifrån fjärran, de flyga såsom en örn, som hastar till rof. Jer. 4: 13. 5: 6. Zef. 3: 3. Matt. 24: 28.

9. Till våldsbragd komma de alle; deras ansiktets stråfvän är framåt, och fångar taga de såsom sandkorn.

10. Och med konungar drifver han gäck, och furstar äro för honom ett lekverk, åt alla fästen ler han och uppkastar jordvallar och intager dem.

11. Då drager han ut såsom ett stormväder och rycker fram och ådra-

ger sig skuld. Denna hans kraft är hans gud.

12. Har icke du varit ifrån fordom, Herre, min Gud, min Helige? Dö skola vi icke. Herre! du har satt honom till en straffdom, och du, vår klippta, har utsett honom till att tukta oss.

13. Dina ögon äro för rena att se det onda, och du uthärdar icke att se orättfärdighet. Hvi tiger du då stilla när du ser våldsverkare och när den ogudaktige fördärfvar den som är rättfärdigare än han?

Jer. 12: 2. Job 21: 7. Ps. 5: 5, 6.

14. Och hvi låter du det gå människor såsom fiskarne i hafvet, såsom de kräk, som hafva ingen herre?

15. Han drager upp dem alla med krok och samlar dem i sitt garn och fångar dem i sitt nät; åt sådant gläder och fröjdar han sig.

16. För sådant offerar han åt sitt garn och tänder rökverk åt sitt nät, emedan genom dem hans spis varder fet och hans föda kräslig.

17. Skall han då få vittja sitt nät och beständigt dräpa folken utan förskoning?

2 Kapitlet.

En syn om gudaktighetens lön och Kaldeernas undergång.

Jag vill stå på min vakt och ställa mig på min post och speja för att se hvad han vill säga mig och hvad svar jag skall få på mitt klagomål.

2. Och Herren svarade mig och sade: Skrif upp din syn och rista den på taflor, att den lätt må kunna läsas,

3. ty ännu hörer synen till framtiden, men den trängtar efter målet och skall icke slå fel. Om den dröjer, så förbida den! ty den skall komma och skall icke uteblifva.

4. Si, uppblåst, orättrådig är hans* själ i honom, men den rättfärdige skall lefva af sin tro.

Joh. 3: 36. Rom. 1: 17. Gal. 3: 11. Ebr. 10: 38.

5. Och dessutom — huru trolöst är icke vinet! En stolt man, ej kan han bestå, han, som har vidgat sitt gap såsom afgrunden och såsom döden ej kan mättas, och som drog till sig alla folk och samlade till sig alla folkslag.

6. Skola icke dessa alla öfver honom dikta en visa och spefulla gåtor och säga: »Ve honom, som samlade i mängd hvad honom ej tillhörde, — huru länge? — och som drog öfver sig en börda af panter!»

7. Skola icke dina borgenärer resa sig snart och dina angripare uppvakna, hvilkas byte du skall blifva?

8. Emedan du har plundrat många folk, skall ock det som är kvar af dem plundra dig för människoblods skull och för det våld, som du har föröfvat på land och i stad och på alla dem som där hafva bott.

Jer. 51: 27, 28. Es. 33: 1.

9. Ve den som fikar efter ond vinning för sitt hus, att han må bygga i höjden sitt näste för att rädda sig undan olyckans hand!

Ords. 15: 27. Dan. 4: 27.

10. Med dina rådslag har du dragit skam öfver ditt hus då du har gjort ända på många folk och syndat mot dig själf.

11. Ty stenen skall ropa ifrån väggen och bjälken ifrån trävirket svara honom.

12. Ve den som bygger städer med blod och grundar borgar med orätt!

Jer. 22: 13. Hes. 24: 9.

13. Si, kommer det icke ifrån Herren Zebaot, att folken möda sig för eld och arbeta sig trötta för intet?

Jer. 51: 58.

14. Ty jorden skall varda full af Herrens härlighets kunskap, likasom vattnet täcker hafvets botten.

15. Ve den som gifver sin nästa att dricka, dig, som iskänker din eldsdryck, i afsikt att rusa, för att se deras blygd!

16. Du har mättat dig med skam i stället för ära. Drick nu ock själf och visa din förhud! Kalken skall

räckas dig utur Herrens hand och smålek komma öfver din ära,

Jer. 25: 15, 27.

17. ty våldet på Libanon skall blifva dig till blygsel, och den ödeläggelse, som skrämde dess djur, för människoblods skull, och för det våld du har föröfvat på land och i stad och på alla som där hafva bott.

18. Hvertill gagnar skuren bild, hvilken dess mästare har skurit, hvartill gjutet beläte och falsk lärare, att den som gör bilden förtröstar på sin bild och gör sig stumma afgudar?

Es. 44: 9. Jer. 10: 14, 15.

19. Ve den som säger till stocken: »Vak upp!» och till den tysta stenen: »Vakna!» Skulle han kunna gifva lärdom? Si, han är öfverdragen med guld och silfver, och ingen ande är i honom.

Jer. 10: 3, 4.

20. Men Herren är i sin helgedoms tempel. Hela jorden vare tyst för honom!

3 Kapitlet.

Profetens bön och lofsång.

En bön af Habakuk, profeten: en sång i hög tonart.

2. Herre! jag har hört ryktet om dig med bäfvan. Herre! hvad du tillförne hafver gjort, i våra dagar bringa det till lif igen, låt oss förnimma det i våra dagar! i vrede kom ihåg förbarmande!

3. Gud kommer ifrån Teman, och den Helige ifrån Parans berg. Sela. Hans härlighet öfvertäcker himmelen, och af hans lof är jorden full.

² Mos. 19: 16. ⁵ Mos. 33: 2. Dom. 5: 4.

4. Och glansen är såsom solens; strålar gå ut ifrån hans hand, och med dem öfverhöljer han sitt majestät.

² Mos. 24: 17.

5. Framför honom går pest, och farsot följer i hans spår.

² Mos. 9: 3. 12: 29.

6. Han stannar och skakar jorden, och för sin blick kommer han folken att darra, och urtidsbergen splittras, ned sjunka de eviga kullar, hans eviga vägar.

7. Nödstillda ser jag Kusans hyddor; tältdukarne darra i Midjans land.

* Kaldeerna.

8. Brinner väl emot strömmar, o Herre, din glöd, eller är din vrede riktad emot strömmar, eller din harm emot hafvet när du far på dina hästar, dina segervagnar?

² Mos. 14: 26, 29. ¹⁵: 3.

9. Afhöljd, blottad är din båge. Besvurna äro ditt ords gissel. Sela. Strömmar låter du frambyta ur jorden.

⁵ Mos. 32: 39—42.

10. Bergen se dig med bäfvan, störtskurur af vatten nedströmma, djupet upphäfver sin stänma och lyfter sina händer mot höjden.

Ps. 77: 19.

11. Sol och måne stå stilla i sin boning, för dina pilars sken försvinna de, för glansen af ditt blixtrande spjut.

Jos. 10: 12, 13.

12. I harm går du öfver jorden, i vrede tröskar du folken.

13. Du drager ut för att hjälpa ditt folk, för att hjälpa din smorde. Du krossar hufvudet på den gudsförgättes hus, du blottar grunden ända upp till halsen. Sela.

14. Med hans egna vapen genomborrar du hans höfdingars hufvud,

som storina fram att förskingra mig, och hvilkas fröjd är att i löndom uppäta den arme.

15. Du trampar på hafvet med dina hästar, på stora vattenmassor.

16. Jag hörde det, och mitt inre bäfvade; vid det talet skälde mina läppar, röta inträngde i mina ben, och jag bäfvade där jag stod; att jag måste stilla afvakta nödens dag, då härjare draga upp emot mitt folk,

17. då fikonträdet ej skall blomma mer, och vinstockarne ej skola gifva någon afkastning, då olivens frukt skall svika, och fälten skola gifva ingen föda, fåren tryta i fällan och inga oxar finnas i stallen.

18. Men jag vill jubla i Herren, vill fröjda mig i min frälsnings Gud.

Ps. 46: 4, 5.

19. Herren, Herren, är min starkhet. Han gör mina fötter såsom hjortars, och han låter mig träda på mina höjder.

Att sjunga till mina strängospel.

² Sam. 22: 34.